

Posvěcování práce a pokřesťanštění společnosti

Následující článek o práci
rozvíjí stěžejní myšlenku
svatého Josemaríi: aby práce
dobře provedená a nabídnutá
Pánu sloužila přiblížení se Bohu
a pokřesťanštění společnosti.

30.10.2014

Světla a stíny naší doby vidí všichni
lidé. Rozvoj lidstva a utrpení, které
ho doprovází; v mnoha oblastech
občanský pokrok a jinde zaostalost...:

jsou to kontrasty, které mnohokrát připomínal svatý Jan Pavel II. a jeho následovníci [1], když povzbuzovali křesťany, aby společnost prozařovali světlem evangelia.

Nicméně i když jsme všichni povoláni proměňovat společnost podle vůle Boží, mnozí nevědí, jak na to. Myslí si, že tento úkol téměř výlučně závisí na těch, kdo vládnou nebo mají díky svému společenskému nebo ekonomickému postavení možnost věci ovlivňovat. Sami mohou být pouhými diváky: tleskat nebo pískat, aniž by vstoupili do arény, aniž by se utkání účastnili.

Takový postoj nemůže křesťan zastávat, protože nereaguje na skutečnost povolání, ke kterému je volán. **Pán chce, abychom to byli my křesťané, kteří se mají snažit znovu obnovit narušený řád a ve všech národech vrátit světským strukturám jejich přirozenou**

funkci nástroje jako pokroku lidstva a nadpřirozenou funkci jako prostředku přiblížení se Bohu a vzkříšení.[2]

Nejsme diváci. Naopak, laici mají specifické poslání posvěcovat svět „zvnitřku“[3]: **v křesťanském smyslu ukazovat směr světským institucím, profesím a všem lidským strukturám.[4]** Jak učí II. vatikánský koncil, laici mají „prozařovat a pořádat všechny časné záležitosti, s nimiž jsou v těsném styku, aby se vždycky dály a rozvíjely podle Krista a sloužily ke chvále Stvořitele a Vykupitele“.[5] **Jedním slovem: kristianizovat celý svět zvnitřku a ukazovat, že Ježíš Kristus vykoupil všechny lidi: to je poslání křesťana.[6]**

A pro toto poslání máme my křesťané nezbytnou pravomoc, i když není lidského původu. Naší silou je modlitba a skutky proměněné v

modlitbu. **Modlitba je nejmocnější zbraní křesťana. V modlitbě nacházíme sílu, díky modlitbě jsme šťastní. Modlitba nám dává potřebnou sílu, abychom mohli plnit Boží přikázání.**^[7] Aby mohli křesťané přetvářet společnost, mají k dispozici specifickou zbraň, a tou je práce proměněná v modlitbu. Ne pouhá práce, ale práce posvěcená.

Bůh to dal pochopit svatému Josemaríovi v jeden konkrétní okamžik, 7. srpna 1931 při mši svaté. Před pozdvihováním mu přišla na mysl s mimořádnou silou tato Ježíšova slova: **a já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.** ^[8]**Dokonale jsem to pochopil. Pán nám řekl: Když mě dáte do středu všech pozemských činností, když si budete plnit povinnosti každého okamžiku..., tehdy omnia traham ad meipsum! Mé království mezi vámi se stane skutečností!**^[9]

Christianizovat společnost

Bůh svěřil člověku úkol budovat společnost ve službě jeho pozemského i věčného dobra, v souladu s jeho důstojností[10]: společnost, ve které zákony, zvyky a instituce, které ji formují a utvářejí, slouží všeobecnému dobru lidí se všemi jejich požadavky. Společnost, ve které se každý člověk zdokonaluje tím, že hledá dobro druhých, protože člověk „může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého“.[11]

Bohužel všechno bylo narušeno hříchem prvního člověka a následným rozmnožováním hříchů, které, jak učí Katechismus katolické církve, způsobují, že „mezi lidmi vládne žádostivost, násilí a nespravedlnost. Hříchy vedou ke vzniku společenských poměrů a institucí, které jsou v protikladu k Boží dobrotě. 'Struktury hříchu' jsou

výrazem a důsledkem osobních hříchů".[12]

Syn Boží, který se stal člověkem, náš Pán Ježíš Kristus, přišel na svět, aby nás vykoupil z hříchu a jeho následků. Pokřesťanstvovat společnost není nic jiného, než ji od těchto následků osvobodit, což Katechismus výše uvedenými slovy ve stručnosti říká. Na jedné straně to znamená společnost zbavit struktur hříchu - například občanských zákonů a obyčejů, které stojí v protikladu k morálnímu zákonu -, a na straně druhé, hlubším způsobem, se snažit, aby lidské vztahy opanovala Kristova láska a ne, aby byly deformované sebestřednou žádostivostí, násilím a nespravedlností. **Tvůj úkol občana a křesťana je tento: přispět k tomu, aby láska a svoboda Kristova zasáhla všechny projevy moderního života: kulturu a ekonomii, práci a odpočinek,**

rodinný život i společenské soužití.

[13]

Kristianizovat společnost nespočívá v tom, že se někomu vnucuje pravá víra. Křesťanský duch naopak vyžaduje, aby se právo na svobodu společenskou i občanskou v náboženské oblasti respektovalo. Tzn. že se nesmí nikomu bránit v praktikování náboženství podle jeho svědomí, i kdyby se mýlil, ale vždy v souladu s požadavky obecného řádu?, míru a morálky, jež má stát za povinnost chránit.[14] Je třeba usilovat o to, aby ti, kdo se mýlí, poznali pravdu, která se plně nachází pouze v katolické církvi. Vyučovat je a přesvědčovat příkladem i slovem, ale vždy bez nátlaku. Úkon víry může být autentický pouze tehdy, když je svobodný.

Ale když se křesťan snaží, aby občanské zákony podporovaly úctu k lidskému životu už od okamžiku

početí a pevnost rodiny tím, že se uzná nerozlučitelnost manželství, práva rodičů na výchovu svých dětí ve veřejných i soukromých školách, pravdivé informování, veřejnou morálku, spravedlnost v pracovních vztazích atd., nepokouší se vnucovat víru druhým, ale plní si svou občanskou povinnost a přispívá v rámci svých možností a s ohledem na důstojnost lidské osoby k budování lepší společnosti. Je jisté, že křesťan díky nadpřirozenému zjevení si je vědom důležitosti, jakou tyto principy a pravdy mají pro budování spravedlivější společnosti. Ale tyto věci jsou lidským rozumem uchopitelné a proto každý člověk, nezávisle na své víře, může pochopit, jaký význam a důležitost tyto zásady ve společenském životě mají.

Snaž se, aby veškeré světské instituce i všechna zařízení, v nichž pracuješ a žiješ jako plnoprávný občan, byly v souladu s

**principy, které vévodí
křesťanskému pojetí života.
Nepochybně tak lidem zajistíš
prostředky, aby žili ve shodě se
svou důstojností, a umožníš mnoha
duším, aby mohly s milostí Boží
osobně odpovídat na křesťanské
povolání.[15]** Jde o to, aby laici
„ozdravovali světské instituce a
životní podmínky (...), aby to vše
spíše prospívalo, než škodilo
ctnostnému životu".[16] Křesťanská
víra vede k hluboké touze, která je
vlastní každému křesťanu, hledat
společné dobro společnosti. Dobro,
které není redukováno na
ekonomický rozvoj, i když i ten do
něho patří. Jsou to spíše - ve smyslu
kvalitativním, ne vždy v souladu s
aktuálními požadavky -, co nejlepší
podmínky pro svobodu, mír,
spravedlnost a morální život ve
všech jeho aspektech s ohledem na
důstojnost lidské osoby.

Když křesťan formuje dle svých možností společnost, dělá to na základě své víry, ne ve jménu ideologie nějaké politické strany. **Jedná tak, jak jednali první křesťané. Nenaplňovali žádné sociální nebo dobročinné programy na základě toho, že měli nadpřirozené povolání. Byli ale prodchnutí duchem, pojetím života a světa, což nemohlo nezanechat stopy ve společnosti, ve které žili.** [17]Apoštolský úkol, který Kristus svěřil všem svým učedníkům, má tedy konkrétní dopad i ve společenské oblasti. **Není myslitelné, aby se křesťan obracel zády ke světu a trpěl poráženeckými náladami, co se lidské přirozenosti týče.**[18]

Společenské struktury je nutné ozdravit, aby se nechali proniknout křesťanským duchem. To ale nestačí. I když se zdá, že je to velmi vysoký cíl, je to jen základní požadavek. Je

třeba dělat mnohem více: usilovat o to, aby se lidé stali křesťany, aby každý vyzařoval do svého okolí, ve svém každodenním jednání světlo a lásku Kristovu, vůni Ježíše Krista.[19] Cílem není, aby tyto struktury byly zdravé, ale aby lidé byli svatí. Bylo by špatné, když bychom se nezajímali o to, aby zákony a zvyky ve společnosti byly ve shodě s křesťanským duchem. A stejně tak by bylo špatné, když by nám šlo pouze o tuto shodu. Protože v tu samou chvíli by byly opět v ohrožení ty samé zdravé struktury. Je třeba stále začínat. „Nové lidstvo není možné bez nových lidí, obnovených křtem a životem podle evangelia.“[20]

Prostřednictvím práce

Mnoho velkých věcí záleží na tom, jestli se ty i já chováme tak, jak si to Bůh přeje - nezapomínej na to. [21] Jestliže chceme kristianizovat společnost, na prvním místě je

osobní svatost, naše spojení s Bohem. **Každý z nás musí být alter Christus, ipse Christus, druhý Kristus, samotný Kristus. Pouze tak se budeme moci dát do tohoto důležitého, velkého a nekonečného úkolu: posvěcovat zevnitř všechny pozemské struktury a vnášet do nich kvas vykoupení.**[22] Nesmíme promarnit sůl, světlo a oheň, který do nás Bůh vložil, abychom proměnili prostředí, ve kterém žijeme. Svatý Jan Pavel II. řekl, že „je to úkol, který vyžaduje odvahu a vytrvalost“[23]: odvahu, protože nesmíme mít strach, když se s tímto prostředím střetneme; a vytrvalost, protože změnit společnost zevnitřku vyžaduje čas a přitom se nesmíme přizpůsobovat zlu, které ve společnosti nabylo konkrétních forem. Přizpůsobit se smrtelné nemoci znamená jí podlehnout. **Křesťan má být stále odhodlán posvěcovat společnost „zevnitř“, tak, že bude žít na tomto světě, ale nebude z tohoto světa - nebude**

odmítat svět jako takový, ale bude odmítat dobrovolné chyby, hříchy - popírání Boha, protivení se jeho spasitelné vůli.[24]

Bůh chce, abychom prostřednictvím práce vlévali do společnosti křesťanského ducha, protože **prací si křesťan podrobuje stvoření (prv. Gn 1,28) a uspořádává ho podle Ježíše Krista, který je středem, ve kterém se má všechno sjednotit. [25]** Práce je nezbytným **prostředkem k rozvoji společnosti a k vytváření stále spravedlivějšího uspořádání vztahů mezi lidmi.[26]**

Každý si má předsevzít, že bude kristianizovat společnost prostřednictvím své práce: nejprve tak, že se bude snažit přiblížit Bohu své kolegy a ostatní, s nimiž se ve své profesionální práci stýká, aby i oni posvěcovali svou práci a dávali společnosti něco ze svého

křesťanského ducha. Dále se bude snažit pokřesťanšťovat světské struktury ve svém pracovním prostředí, aby byly ve shodě s morálním zákonem. Kdo pracuje jako podnikatel, lékárník, advokát, IT pracovník, marketingový pracovník..., musí se snažit ovlivňovat své pracovní prostředí: v pracovních vztazích i ve světských institucích. Nestačí, že se nebude špinit nemorálními praktikami; musí být odhodlán očišťovat dané pracovní prostředí, aby bylo ve shodě s důstojností člověka i křesťana.

Abychom toto všechno dokázali, **musíme dostávat formaci, která v našich duších, v pravou chvíli, tj. když začínáme svou práci, instinktivně vzbudí zdravý neklid, abychom své úkoly přizpůsobili požadavkům křesťanského svědomí a Božím příkazům, kterými se musí společnost a veškerá činnost lidí řídit.**[27]

Možnosti jak přispívat k pokřesťanštění společnosti na základě vykonávání práce jsou daleko větší, než co se může realizovat v samotném pracovním prostředí. Občan, který vykonává své zaměstnání ve společnosti, je zmocněn k tomu, aby inicioval nebo spolupracoval na aktivitách různého druhu společně s dalšími občany, kteří sdílí stejné ideály: vzdělávací iniciativy pro mladé lidi - školy, kde se klade důraz na lidskou a křesťanskou formaci, která je tak důležitá v dnešní době -, charitativní iniciativy, sdružení podporující úctu k životu, pravdivý přístup k informacím nebo právo na zdravé morální prostředí... A toto všechno uskutečňované s profesionálním přístupem dětí Božích, které jsou povolány se posvěcovat uprostřed světa.

**Odevzdejme plně naše životy
našemu Pánu a pracujme**

**dokonale, každý ve svém
zaměstnání a stavu, ve kterém se
právě nachází. A nezapomínejme,
že ve všech našich dílech máme
pouze jeden cíl: dávat Krista na
vrchol všech lidských činností.[28]**

[1] Prv. Jan Pavel II., apoštolská
exhortace *Ecclesia in Europa*, 28. 6.
2003, c. I.

[2] Svatý Josemaría, dopis 30. 4. 1946,
č. 19, v E. Burkhart, J. López, *Vida
cotidiana y santidad en la enseñanza
de San Josemaría*, I, Rialp, Madrid
2010, str. 420

[3] II. vatikánský koncil, věroučná
konstituce *Lumen gentium*, č. 31

[4] Svatý Josemaría, dopis 9. 1. 1959,
č. 17, v E. Burkhart, J. López, *Vida
cotidiana y santidad en la enseñanza*

de San Josemaría, I, Rialp, Madrid
2010

[5] II. vatikánský koncil, věroučná
konstituce Lumen gentium, č. 31

[6] Svatý Josemaría, Rozhovory, č.
112

[7] Svatý Josemaría, Výheň, č. 439

[8] Jn 12, 32

[9] Svatý Josemaría, Poznámky z
rozjímání, 27. 10. 1963, v E. Burkhart,
J. López, Vida cotidiana y santidad en
la enseñanza de San Josemaría, I,
Rialp, Madrid 2010, str. 426-427

[10] Prv. Katechismus katolické
církve, č. 353, 1929, 1930

[11] II. vatikánský koncil, pastorační
konstituce Gaudium et spes, č. 24

[12] Katechismus katolické církve, č.
1869

[13] Svatý Josemaría, Brázda, č. 302

[14] Prv. II. vatikánský koncil, dekret Dignitatis humanae, č. 1, 2 a 7

[15] Svatý Josemaría, Výheň, č. 718

[16] II. vatikánský koncil, věroučná konstituce Lumen gentium, č. 36

[17] Svatý Josemaría, dopis 9. 1. 1959, č. 22, v E. Burkhart, J. López, Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría, I, Rialp, Madrid 2010, str. 418

[18] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 125

[19] Prv. 2 Kor 2, 15

[20] Pavel VI., apoštolská exhortace Evangelii nuntiandi, 8. 12. 1975, č. 18

[21] Svatý Josemaría, Cesta, č. 755

[22] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 183

[23] Jan Pavel II., encyklika
Centesimus annus, 1. 5. 1991, č. 38

[24] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č.
125

[25] Svatý Josemaría, dopis 6. 5. 1945,
č. 14, v E. Burkhardt, J. López, Vida
cotidiana y santidad en la enseñanza
de San Josemaría, I, Rialp, Madrid
2010, str. 425

[26] Rozhovory, č. 10

[27] Svatý Josemaría, dopis 6. 5. 1945,
č. 15, v E. Burkhardt, J. López, Vida
cotidiana y santidad en la enseñanza
de San Josemaría, III, Rialp, Madrid
2013, str. 574

[28] Svatý Josemaría, dopis 15. 10.
1948, č. 41 v E. Burkhardt, J. López,
Vida cotidiana y santidad en la
enseñanza de San Josemaría, I, Rialp,
Madrid 2010, č. 428, prv. Výheň, č.
678

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
posvecovani-prace-a-pokrestanstovani-
spolecnosti/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/posvecovani-prace-a-pokrestanstovani-spolecnosti/) (07.08.2025)